

Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság
Bf.I.27/2020/18.

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság Győrött, a 2020. szeptember 22. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

ítéletet

Az emberölés bűntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt terhelt ellen indult büntetőügyben a Veszprémi Törvényszék 2020. február 12. napján kelt 17.B.708/2019/23. számú ítéletét **az alábbiak szerint változtatja meg:**

A Veszprémi Törvényszék Gazdasági Hivatalánál Bj.I.1/2020. számon nyilvántartott, a bűnjeljegyzék 3. tétele alatti vérgyanús szennyeződés bűnügyi iratokhoz csatolását rendeli el.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt a szabadságvesztésbe beszámítja.

Indokolás

[1] A Veszprémi Törvényszék a 2020. február 12. napján megtartott előkészítő ülésen kihirdetett 17.B.708/2019/23. számú ítéletében vádlottat bűnösnek mondta ki 1 rb. emberölés bűntettének kísérletében (Btk. 160. § (1) bekezdés), valamint 1 rb. kapcsolati erőszak bűntettében (Btk. 212/A. § (1) bekezdés a) pont, (2) bekezdés a) pont I. fordulat). Ezért öt halmazati büntetésül - mint visszaesőt - 10 év szabadságvesztés büntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatát börtönben állapította meg, és kimondta, hogy a vádlott a szabadságvesztés büntetésből legkorábban a büntetés háromnegyed részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A szabadságvesztés tartamába az előzetes fogvatartásban töltött időt beszámította. Elrendelte az Ajkai Járásbíróság 2017. december 1. napján kelt 5.B.411/2017/2. számú ítéletével kiszabott 1 év 6 hónap, végrehajtásában felfüggesztett börtönbüntetés végrehajtását. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, valamint kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

[2] Az ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére súlyosításért, a kiszabott szabadságvesztés büntetés, valamint a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamának felemelése végett; a Be. 609. § (1) bekezdésének e) pontjában foglalt okból relatív eljárási szabálysértés miatt, mivel a törvényszék a vádlott bűnösséget beismerő nyilatkozatát a Be. 504. § (2) bekezdésének b) és c) pontjaiban írt előfeltételek hiányában fogadta el; valamint a bűnjeljegyzék 3. sorszáma alatt szereplő vérgyanús szennyeződés megsemmisítésének elrendelése ellen jelentett be fellebbezést.

[3] A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.15/2020/4-I. számú átiratában az ügyész által bejelentett fellebbezést módosított formában tartotta fenn. Kifejtette, hogy a fellebbezés relatív hatályú eljárási szabálysértést támad, ami nem illeszkedik a Be. 583. § (3) bekezdésében írt körbe, így a Be. 590. § (3) bekezdésében írt felülbírálati korlátozás alkalmazhatóságát kizártnak tartja, álláspontja szerint az általános szabályok szerint a Be. 590. § (1) és (2) bekezdés alapján a felülbírálat teljeskörű. Véleménye szerint eljárási hibát vétett az elsőfokú bíróság, amikor a terheltet nem hallgatta ki részletesen, illetve a történeti tényállás körében az ügyész számára sem engedélyezett kérdezési jogot. A Be. 502. § (3) bekezdése szerint a bíróság a vád ismertetését követően a vádlottat a XXX. fejezet szerint –

amely a terhelt vallomásától, mint bizonyítékról szól – kihallgatja, a törvényi rendelkezés semmiféle korlátozást nem tartalmaz a terhelti kihallgatás körére, sőt külön nevesíti, hogy a vádlotthoz – többek között – az ügyész is kérdést intézhet.

[4] Kifejtette, hogy a Be. 504. § (4) bekezdése szerint, ha a bíróság nem látja akadályát az ügy előkészítő ülésen való elintézésnek, a vádlottat a büntetéskiszabási körülményekre is kihallgatja. A terhelt kihallgatása tehát annak függvénye, hogy a bűncselekményt beismeri-e a vádlott, illetve az eljárás az előkészítő ülésen befejezhető-e. Álláspontja szerint ennek törvény szerinti előzménye a terhelt – beismerő nyilatkozat melletti – részletes kihallgatása. Emiatt az elsőfokú bíróság eljárási hibát vétett, amikor ezirányú bizonyítási kötelezettségét nem teljesítette, ugyanis a terhelt kihallgatásának mellőzésével a bíróság nem győződhetett meg a vádlotti beismerés egyértelműségéről. A vádlott ugyanis az eljárás során mindvégig azt hangoztatta, hogy nem emlékszik a történetekre, nem kívánt ártani élettársának, ehhez képest a tárgyaláson beismerte a cselekmény elkövetését. Ezt az ellentmondást álláspontja szerint a vádlott részletes kihallgatásával kellett volna tisztázni.

[5] Ugyanakkor - pontosítva az ügyészi fellebbezésben írtakat - kifejtette, hogy a vádiratban felkínált bizonyítékok rendelkezésre álltak, az ügyiratok részét képezik. A bíróság a terhelt beismerő nyilatkozatának elfogadása során a nyilatkozat tartalmát egybevetette az ügyiratok tartalmával (Be. 504. § (2) bekezdés c) pont), amelyek alátámasztották a vádirati tényállást. Az iratokból a terhelt elkövetési magatartása, az okozott sérülések jellege, gyógytartama, a ténylegesen bekövetkezett eredmény egyértelműen kiolvasható, ily módon a törvényszék a felvett bizonyítással is ugyanerre az eredményre juthatott volna. Ekként azon feltételek, amelyeket a Be. 504. § (2) bekezdése a terhelt beismerő nyilatkozatának elfogadásához fűz, teljesültek, ily módon a beismerő nyilatkozat elfogadása nem törvénysértő, ezért a határozatnak a Be. 609. § (2) bekezdés e) pontja alapján történő hatályon kívül helyezése nem indokolt.

[6] A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint ezen eljárási hibát leszámítva a törvényszék teljeskörűen megalapozott ítéleti tényállást állapított meg, a tényállásból okszerű a terhelt bűnösségére levont következtetés, és az elkövetett bűncselekmények minősítését is törvényes. Kifejtette, hogy a törvényszék teljeskörűen összegyűjtötte a büntetés kiszabási tényezőket, viszont azokat nem súlyuknak megfelelően értékelte. Álláspontja szerint az a körülmény, hogy a terhelt az előkészítő ülésen ismeri be a bűncselekmény elkövetését, nem nyomatékos enyhítő körülmény, a vádlotti beismerést és az abban megnyilvánuló együttműködést ugyanis csak egyezségkötés esetén lehet nyomatékos enyhítő körülményként értékelni. Főszabályként a vádemelést követően a beismerés, mint enyhítő körülmény egyforma nyomatékval értékelendő, az határozza meg igazán a beismerés megfelelő súlyú értékelését, hogy az feltáró jellegű-e, kiterjed-e a bűnösség elismerésére, illetve őszinte megbánással párosul-e vagy sem. Jelen ügyben valamennyi releváns bizonyíték rendelkezésre állt, a rendkívül terjedelmes és költséges nyomozással járó bizonyítás eredményéhez, a tényállás felderítéséhez a terhelt nem járult hozzá, csupán elismerte a vádiratban szereplő tények megtörténtét, mindezekre tekintettel tehát a beismerő vallomása nem tekinthető nagy nyomatékú enyhítő körülménynek. A kísérlet csekély nyomatékú enyhítő hatásához fűzött jogi indokolást pedig annyiban indítványozta módosítani, hogy jelen büntetőügyben egy befejezett és egy igen közeli kísérletről volt szó. Ennek van hatása az enyhítő körülmény nyomatékára, nem pedig annak, hogy az időben érkező szakszerű orvosi segítség hátráltatta el a halálos eredményt.

[7] Rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság több, nagy nyomatékú súlyosító körülményt vett figyelembe. Így a korábbi felfüggesztett szabadságvesztés hatálya alatti elkövetés, a terhelt visszaeső volta, a korábbi többszörös elítélése, a több részcselekményben megnyilvánuló erőszakos magatartás, az élet elleni cselekmény végrehajtásának módja

álláspontja szerint eleve kizártta teszik a középértéktől a vádlott javára történő eltérést a büntetés kiszabása során. Ezek a nagy nyomatékú súlyosító körülmények azt indokolják, hogy a bíróság a középértéktől a vádlott terhére, a törvényi maximum közelében állapítsa meg a kiszabott szabadságvesztés-büntetés és mellékbüntetés tartamát.

[8] A vérszenyeződés vonatkozásában a fellebbviteli főügyészség – a 11/2003. (V.8.) IM-BM-PM együttes rendelet alapján – a bűnjel iratokhoz történő csatolását indítványozta.

[9] A másodfokú nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratában foglaltakat változtatás nélkül fenntartotta. Szóban előterjesztett indítványát - amely megegyezett az írásban foglaltakkal - két fő pontban fejtette ki, egyrészt a vádlott kihallgatásának mellőzésében és az ügyész kérdezői jogának korlátozásában megnyilvánuló relatív eljárási szabálysértéssel kapcsolatos ügyészségi álláspontot ismételte meg, másrészt a súlyosító körülmények nagy számára és nyomatékára tekintettel a büntetés súlyosítása mellett érvelt.

[10] A védő a nyilvános ülésen előadott perbeszédében kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság eljárása törvényes volt, és az által kiszabott büntetés is törvényes. A vádlott megértette beismerésének súlyát és következményeit, és ezt a bíróság többszöri kérdésére is megerősítette. A vádlott a vádirattal egyezően beismerte a cselekményét, amellyel kapcsolatban ugyan hosszú ideig úgy nyilatkozott, hogy nem emlékszik a történetekre, de a nyomozati szakban tett olyan kijelentést is, hogy nem tartja kizártnak. Álláspontja szerint a büntetés mértéke nem törvénysértően alacsony, az arányos a cselekmény súlyával, ezért az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

[11] A Be. 590. § (1) és (2) bekezdése szerint a másodfokú bíróság, amennyiben a törvény kivételt nem tesz, a fellebbezéssel érintett ítéletet teljeskörűen, az azt megelőző eljárással együtt bírálja felül. A felülbírálat során vizsgálja az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét és az eljárási szabályok megtartását, tekintet nélkül arra, hogy ki, milyen okból fellebbezett.

[12] Abban az esetben azonban, ha a Be. 583. § (3) bekezdés a) és b) pontjára figyelemmel a fellebbezés kizárólag a kiszabott büntetés vagy az alkalmazott intézkedés neme és mértéke vagy tartama ellen, illetve az ítéletnek egyszerűsített felülvizsgálati eljárás tárgyát képező rendelkezése ellen irányul, a másodfokú bíróság a Be. 590. § (3) bekezdése alapján az ítéletnek csak a fellebbezéssel sérelmezett rendelkezését, illetve részét bírálja felül, és a Be. 591. § (2) bekezdés a) pontjára figyelemmel nem vizsgálja az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát, továbbá a határozatát is az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja.

[13] Az ún. korlátozott felülbírálat esetén is vizsgálja azonban a másodfokú bíróság a Be. 590. § (5) bekezdésében meghatározottak szerint az elsőfokú bíróság eljárását, valamint az ítélet bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére és a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezését.

[14] Az elsőfokú eljárás során a bíróság a vádlott bűnösséget beismerő nyilatkozatát az előkészítő ülésen a Be. 504. § (3) bekezdése alapján végzésével elfogadta, és a Be. 565. § (1) bekezdésére figyelemmel a vádlott bűnösségét a bűnösség beismerésére, a bűnösséget beismerő nyilatkozat elfogadására és az eljárás ügyirataira alapította. Mindezek alapján vádlottat a vádirattal egyezően mondta ki bűnösnek a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő emberölés büntettének kísérletében és a Btk. 212/A. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (2) bekezdés a) pontjának I. fordulata szerint minősülő kapcsolati erőszak büntettében, és ezért öt halmazati büntetésül 10 év szabadságvesztésre, mellékbüntetésül 5 év közügyektől eltiltásra ítélte.

[15] A törvényszék ítéletével szemben az ügyész alapvetően a kiszabott büntetés tartama miatt, súlyosításért, hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabása végett, valamint egy bűnjel megsemmisítésének elrendelése ellen jelentett be fellebbezést, továbbá a Be. 609. § (1) bekezdésének e) pontjában foglalt okból relatív eljárási szabálysértés miatt fellebbezett, kifogásolta, hogy a törvényszék a vádlott bűnösséget beismerő nyilatkozatát a Be. 504. § (2) bekezdésének b) és c) pontjaiban írt előfeltételek hiányában fogadta el, illetve sérelmezte azt is, hogy a törvényszék korlátozta az ügyész kérdezési, indítványtételi jogát. Az ügyészi fellebbezést azonban a fellebbviteli főügyészség módosította, álláspontja szerint ugyanis azon feltételek, amelyeket a Be. 504. § (2) bekezdése a terhelt beismerő nyilatkozatának elfogadásához fűz, teljesültek, így a beismerő nyilatkozat elfogadása nem törvénysértő, és ezért a határozatnak a Be. 609. § (2) bekezdés e) pontja alapján történő hatályon kívül helyezése nem indokolt.

[16] A Be. 504. § (3) bekezdése szerint a bíróságnak a terhelt bűnösséget beismerő nyilatkozatát elfogadó végzésével szemben nincs helye fellebbezésnek, azonban, ha a bíróság végzése vagy intézkedése ellen nincs helye fellebbezésnek, a Be. 580. § (3) bekezdése szerint az ügydöntő határozat elleni fellebbezésre jogosult a bíróság végzését vagy intézkedését az ügydöntő határozat elleni fellebbezésében sérelmezheti.

[17] Ezzel összefüggésben azonban az ítéltábla azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a büntetőeljárási törvény rendelkezéseinek megfelelően folytatta le a büntetőeljárást, és nem vétett olyan eljárásjogi szabálysértést, mulasztást, amely az érdemi felülbírálat akadályát jelentette volna.

[18] A törvényszék a 2020. február 12. napján megtartott előkészítő ülésen a vádlott bűnösséget beismerő nyilatkozatát a Be. 504. § (3) bekezdése alapján végzésével elfogadta, és a Be. 565. § (1) bekezdésére figyelemmel az ítéletét a bűnösség beismerésére, a bűnösséget beismerő nyilatkozat elfogadására és az eljárás ügyirataira alapította.

[19] Az előkészítő ülésről felvett jegyzőkönyv szerint az elsőfokú bíróság teljeskörűen figyelmeztette a vádlottat a Be. 185. § (1) bekezdésében és a Be. 500. § (2) bekezdésében írt jogaira, a bűnösség beismerésének következményeire, és a vádlott ennek ismeretében – a bírónak ennek következményeire vonatkozó többszöri kioktatását követően – ismerte be a bűnösségét a váddal egyezően, és mondott le a tárgyaláshoz való jogáról, amellet, hogy részletes vallomást nem kívánt tenni.

[20] E körben szükséges rögzíteni azt is, hogy az előkészítő ülésen a terhelt kihallgatásának elsődleges célja annak tisztázása, hogy a vádlott beismeri-e a bűnösségét a vád tárgyává tett bűncselekményben, illetve a beismeréssel érintett körben lemond-e a tárgyaláshoz való jogáról. Amennyiben a vádlott a vád tárgyává tett cselekményben a bűnösségét beismeri, a bíróságnak végzéssel kell határoznia arról, hogy ezen nyilatkozatot elfogadja-e. A bűnösséget beismerő nyilatkozat elfogadásának azonban nem feltétele, hogy a vádlott az eljárás kezdetétől fogva egyöntetűen elismerje büntetőjogi felelősségét, továbbá az sem, hogy a vádlott részletes vallomást tegyen. Ennélfogva nem akadályozza az ügy előkészítő ülésén történő befejezésének, ha a vádlott a bűnösségre is kiterjedő beismerő nyilatkozaton túl – sem önállóan, sem bírói, ügyészi, védői kérdésekre válaszolva – nem tesz részletes vallomást. Ekként, miután a vádlott az előkészítő ülésen a vallomástételt a cselekményt illetően megtagadta, az ügyész kérdezési jogának korlátozása fel sem merülhet. A terhelt mindössze a büntetékiszabási körülményeket érintő kérdésekre kívánt válaszolni, amely körben azonban a tárgyaló ügyész nem kívánt kérdést intézni a vádlotthoz.

[21] A beismerő nyilatkozat elfogadásának feltételeit a Be. 504. § (2) bekezdése rögzíti, azt akkor lehet elfogadni, ha a vádlott a nyilatkozatának természetét és jóváhagyásának következményeit megértette, a vádlott beszámítási képessége és beismerésének önkéntessége

íránt észszerű kétely nem mutatkozik, továbbá a vádlott bűnösséget beismerő nyilatkozata egyértelmű és azt az eljárás ügyiratai alátámasztják.

[22] Tekintettel arra, hogy vádlott bűnösséget beismerő nyilatkozata egyértelmű volt, azt az eljárás iratai alátámasztották, továbbá beszámítási képessége és beismerésének önkéntessége felől észszerű kétely sem merült fel, az elsőfokú bíróság törvényesen fogadta el a terhelt bűnösséget is beismerő nyilatkozatát, és törvényesen járt el akkor is, amikor a Be. 504. § (6) bekezdése alapján az ítéletét bizonyítás felvétele - többek között az elmeorvos szakértő meghallgatása - nélkül előkészítő ülésen hozta meg. A vádlottat a nyomozás során megvizsgálta igazságügyi elmeorvos szakértő, azonban a szakértői vélemény szerint a vádlott beszámítási képessége nem kizárt és nem korlátozott, ennél fogva a vádlott beszámítási képességével kapcsolatban semmiféle észszerű kétely nem mutatkozhat, így a Be. 609. § (2) bekezdés e) pontjában írt hatályon kívül helyezési ok fel sem merülhet.

[23] Nyilvánvaló, hogy mielőtt az ügyész vádat emel, értékeli és mérlegeli a rendelkezésre álló bizonyítékokat, és amennyiben úgy ítéli meg, hogy azok elegendőek a vád alátámasztásához és a vádlott bűnösségének megállapításához, nyújtja be a vádiratot a bírósághoz. Amennyiben a terhelt és a védelem számára – immár a nyomozás során beszerzett bizonyítékok ismeretében – a vádiratban foglaltak, illetve a bűnösség beismerése elfogadható, a terhelt az előkészítő ülésen a vád tárgyává tett cselekményben a bűnösségét beismerheti akkor is, ha korábban vitatta a felelősségét, vagy élt a hallgatás jogával. Mindez önmagában – miután a terhelt maga választhatja meg a védekezésének módját és irányát – nem teszi szükségessé a bizonyítási eljárás lefolytatását, bűnösséget beismerő nyilatkozata a Be. 504. § (2) bekezdésében írt feltételek fennállása esetén elfogadható.

[24] Az előkészítő ülésen a bíróság nem folytat bizonyítást, nem a vádirat alaposágát vizsgálja, hanem a bűnösség elismerése esetén azt értékeli, hogy a vádlott beismerése összhangban áll-e a rendelkezésre álló bizonyítékokkal. Jelen ügyben a vádlott bűnösséget beismerő egyértelmű nyilatkozatát az eljárás ügyiratai, a nyomozás során beszerzett bizonyítékok minden kétség nélkül alátámasztották, így a büntetőjogi felelősség eldöntéséhez az elsőfokon eljáró ügyész érvelésével szemben bizonyítás felvételére sem volt szükség.

[25] Tény, hogy az ügyész a büntetés mértéke, illetve egy bűnjel megsemmisítésének elrendelése mellett eljárási kifogásokat is megfogalmazott a fellebbezésében. Mindez azonban önmagában nem alapozza meg a teljeskörű felülbírálatot. Teljeskörű felülvizsgálat esetén ugyanis a másodfokú bíróság feladatát képezi az ítélet megalapozottságának felülbírálata is, azaz annak vizsgálata, hogy az elsőfokú bíróság az ítéleti tényállást a vád és a bizonyítási indítványok keretein belül teljeskörűen tisztázta-e. Jelen ügyben azonban az elsőfokú bíróság nem folytatott le bizonyítást, hanem az előkészítő ülésen elfogadta a vádlott bűnösséget beismerő nyilatkozatát. Emiatt a Be. 500. § (2) bekezdés b) pontja alapján a vádirati tényállás megalapozottságát nem is vizsgálhatta, a vádlott bűnösségét a Be. 565. § (1) bekezdése alapján a bűnösség beismerésére, a bűnösséget beismerő nyilatkozat elfogadására és az eljárás ügyirataira alapította.

[26] Minderre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének felülvizsgálatát a Be. 590. § (3) bekezdésében meghatározott keretek között végezte el a vádlott indítványára a Be. 599. § (1) bekezdése szerinti nyilvános ülésen, melynek során a Be. 590. § (5) bekezdésében meghatározottak szerint vizsgálta az elsőfokú bíróság eljárása mellett a törvényszék bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére és a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezését.

[27] Korlátozott felülbírálat esetén a Be. 591. § (2) bekezdés a) pontjára figyelemmel a másodfokú bíróság nem vizsgálja az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát, továbbá a határozatát is az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja.

[28] Az ítéltábla megítélése szerint a törvényszék által megállapított és a fentiek szerint a Be. 591. § (2) bekezdés a) pontja alapján a másodfokú eljárásban is irányadó tényállás mellett okszerűen került sor a vádlott bűnösségének megállapítására, továbbá a vádlott terhére megállapított bűncselekmények minősítése is megfelel az anyagi jog szabályainak, az adott tényállás mellett a vádlott felmentésére, vagy vele szemben az eljárás megszüntetésére nincs törvényes lehetőség.

[29] A büntetés kiszabása során az enyhítő és súlyosító körülményeket az elsőfokú bíróság helyesen vette számba, részletesen ismertette és elemezte, majd a súlyuknak megfelelően értékelte azokat.

[30] A joghátrány meghatározása során a jogalkotó által a büntetési tételkeretben absztrakt módon meghatározott társadalomra veszélyesség mellett figyelemmel kell lenni a büntetiskiszabás egyéb szempontjaira, így a bűncselekmény konkrét tárgyi súlyára, a tetтарыos büntetés és az elkövető személyes körülményeihez igazodóan a joghátrány egyéniesítésének, valamint a fokozatosság követelményére is.

[31] A vádlott személyi körülményeit elemezve rögzíthető, hogy a vádlott büntetett előéletű, a jelen eljárásban elbírált bűncselekményt felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje alatt követte el, ittas állapotban, közeli hozzátartozója sérelmére, a kapcsolati erőszakot illetően huzamos időn keresztül. Ugyanakkor, ahogy azt a törvényszék is rögzítette az ítéletében, a vádlott a bűnösségét beismerte, tettét megbánta. Emellett nem lehet figyelmen kívül hagyni azt a sértetti magatartást sem, hogy a vádlott 2018. tavaszától kezdődő, irányába tanúsított, az emberi méltóságot súlyosan sértő, megalázó és erőszakos cselekményeit nem jelezte a hatóságok felé, ellenkezőképp, olykor még menteni is igyekezett a vádlottat. Ezzel pedig a hatóságokat is nehezebb helyzetbe hozta, hiszen nem tudtak megfelelően fellépni a vádlottal szemben, amellyel akár a vádlott súlyosabb következménnyel járó, életellenes cselekménye is megelőzhető lett volna. Erre tekintettel az ítéltábla a büntetés súlyosítására irányuló ügyészi fellebbezést sem tartotta alaposnak, a fentiek szerint az elsőfokú bíróság által helyesen értékelt enyhítő körülmények ugyanis nem indokolják a vádlottal szemben jelentősen hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetés kiszabását, a törvényes keretek között kiszabott büntetés kisebb megváltoztatását pedig a Be. 605. § (2) bekezdése zárja ki.

[32] Mindezekre tekintettel a feltárt személyi és tárgyi tényezőket egybevetve az ítéltábla úgy ítélte meg, hogy a törvényszék által megállapított a büntetés középértéke közelében meghatározott joghátrány igazodik az enyhítő és a súlyosító körülményekhez, a Btk. 79. §-ában rögzített büntetési célok elérését megfelelően szolgálja, továbbá mindenben megfelel a Btk. 80. § (1) bekezdésében írt büntetiskiszabási elveknek is.

[33] Egyetértett azonban az ítéltábla az ügyészi fellebbezéssel és a fellebbviteli főügyészség álláspontjával a megsemmisíteni rendelt, a bűnjeljegyzék 3. tétele száma alatt kezelt vérgyanús szennyeződést illetően. A Be. 320. § (2) bekezdése szerint ugyanis amennyiben a lefoglalt dolog értéktelen és arra senki nem tart igényt, azt a lefoglalás megszüntetése után meg kell semmisíteni. Az eljárási törvény csak ebben az esetben ad lehetőséget a lefoglalt dolog megsemmisítésére, míg azok a dolgok, amelyek a büntetőeljárásban a nyomok rögzítése során, esetleges későbbi szakértői vizsgálat céljából, bizonyítékként történő felhasználás érdekében keletkeztek, a bűnügyi iratok részét kell, hogy képezzék. Emiatt a jogerős ügydöntő határozat meghozatalát követően azok megsemmisítésére nem kerülhet sor, azokat a 11/2003. (V.8.) IM-PM-BM együttes rendelet 1.§ (1) bekezdése alapján a továbbiakban okiratként kell kezelni.

[34] Erre figyelemmel az ítéltábla a Be. 606. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú ítéletet megváltoztatta, a 3. tétel alatti vérgyanús szennyeződés megsemmisítésére vonatkozó rendelkezést mellőzve azt az iratok részeként rendelte kezelni, egyéb rendelkezéseit azonban – mivel azok törvényesek voltak – a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[35] Az ítéltábla a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításról a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján rendelkezett.

Győr, 2020. szeptember 22.

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

Dr. Élő András sk.
előadó bíró

Dr. Takácsné dr. Helyes Klára sk.
bíró

Z á r a d é k :

Ez az ítélet és a Veszprémi Törvényszék 17.B.708/2019/23. számú ítéletének meg nem változtatott része a mai napon jogerőssé vált.

Győr, 2020. szeptember 22.

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke